

4de Kreds (Laursen) og jeg har da heller ikke stillet vort Forslag op som et: Dette eller intet. Vi har erklæret os villige til Forhandling paa det af os angivne Grundlag, og vi har ogsaa ved subsidiært at anbefale Fler-tallets Forslag vist, at vi sætter det, dog at naa lidt, over det, at slaa alting ned. Men derfor vil vi ikke opgive vore Ideer, idet vi fremdeles mener, at de langt bedre vilde kunne føre til forøget Arbejdsbeskæftigelse end noget af de andre hidtil foreliggende Forslag. Dersom en Foranstaltning som den, vi har foreslaaet, var noget enestaaende, var Modstanden maaske forstaaelig, men naar alle Danmark omgivende Lande og mange andre afsætter deres Varer i betydelig Mængde her i Landet, saaledes at vore egne Arbejdere ikke kan blive beskæftigede, og samtidig opbygger Toldmure, der hindrer, at Varer, producerede af danske Arbejdere, kan eksporteres, saa synes det os ikke urimeligt at tage Lære deraf, og det saa meget mindre som vor Lovgivning jo tidligere har gjort Skridt i en noget lignende Retning.

Det siges, at det ikke er ad den af os foreslaaede Vej, det danske Folk kan komme tilbage til normale Prisforhold, og at det, der er i Vejen, er, at vi producerer for dyrt. Ja, jeg maa nu sige, at fra min Side har der ikke under hele denne Forhandling været fremført et Ord, der kan opfattes som Forsøg paa Løntrykkeri, idet jeg gaar ud fra, at Forholdene utvivlsomt paa naturlig Maade vil udvikle sig saaledes, at den Dag kommer, da alle vil indse det nødvendige i at faa nedsat vore Omkostninger. Det er rigtigt, at vi ogsaa maa gaa den Vej at producere billigere, men det er nu en Gang saadan her i Livet, at ikke alle Veje er trukket efter en Lineal, ofte maa en Vej lægges i Kurver, fordi man ikke kan komme frem efter den lige Linie. Og her vil jeg da sige, at da vi har været oppe paa en ganske unaturlig og abnorm Højde, er det ikke at vente, at man pludselig kan komme ned paa det gamle Plan, men jeg er tilbøjelig til at tro, at man maa gaa ad nogle Omveje for at vinde frem. Vi har jo heller ikke tænkt os den foreslaaede Ordning som noget blivende, men har begrænset den til Udløbet af næste Aar; vi har imidlertid ment, den var nødvendig for at komme over den herskende Arbejds-løshedskrise.

At Ændringerne i Indførselsafgifterne vilde betyde en Fordyrelse af de paagældende danske Varer, er noget, man har anført som en Ulempe ved vort Forslag, men mere end en Formodning kan der dog

ikke være Tale om, og jeg tror nu heller ikke, at det i Almindelighed vil blive Tilfældet; i Praksis skal det nok vise sig, at Forholdet bliver det modsatte. Saa vidt jeg erindrer, førte Skotøjsordningen af 1922 netop til, at Skotøjet blev billigere. De fleste ærede Medlemmer vil vide, at enhver Virksomhed har visse faste Udgifter, der almindeligt benævnes Generalomkostningerne, det vil sige Udgifter, som skal udredes, hvad enten Bedriften har fuld eller nedsat Produktion. For Tiden er det desværre almindeligt, at Beskæftigelsesgraden kun er 50 til 70 pCt. af, hvad Virksomhederne er baseret paa, og dette medfører, at Generalomkostningerne maa bæres af den ringere Produktion, som derved fordyres. Naar Produktionen forøges, saa at et større Antal Personer beskæftiges, vil Generalomkostningerne fordeles over et større Antal Produktionsenheder og derved gøre disse billigere.

Der er blevet udtalt den Mistanke, at Salgspriserne vil blive opretholdt, og at den øgede Avance vil forblive i Producenternes Lommer eller, hvis det er Aktieselskaber, det drejer sig om, gaa som forøget Udbytte til Aktionærerne. Jeg skal ikke paa nogen Maade benægte, at noget saadant kan ske, men jeg vil hævde, at Sandsynligheden derfor er overordentlig ringe i vor Tid. Der er nemlig ligefrem Sult efter Ordre i de allerfleste Erhverv fra de største til de mindste, og derfor vil Bestræbelserne ganske sikkert gaa ud paa ved reducerede Priser at tilvende sig den størst mulige Del af det forøgede Salgsmarked. Et saadant indenlandsk Marked er det, vi anser det for nødvendigt at faa skabt her i Landet, ligesom det sker i andre Lande, og dertil er det, at vore Ændringsforslag skulde vise Vej. Jeg tillader mig at anbefale disse Forslag til det høje Tings Velvillie.

Maa jeg saa hertil føje, at min ærede Meningsfælle og jeg ikke er Sangvinikere; vi tror ikke paa, at ærede Medlemmer ved deres Stemmeafgivning her i Salen vil afvige fra, hvad deres Meningsfæller i Udvalget har hævdet, og vi har derfor ikke meget Haab om, at vore Tanker skal vinde Tilslutning hos et Flertal i dette høje Ting. Vi beklager det selvfølgelig, men saaledes er jo nu Forholdene. Da det imidlertid for os har været Hovedformaalet, som jeg sagde i Begyndelsen af min Tale, at medvirke til at faa vedtaget Bestemmelser, der under de foreliggende Omstændigheder kan bringe den størst mulige Beskæftigelse frem, har vi, selv om vi fremdeles tror, at vore Forslag